

ชีวิตจะพ้นภัย อาศัยธรรมของหลวงปู่

โดย หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

วัดอรัญบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

ก็ฟังพากันตั้งใจเกิดมาในโลกนี้มันหาความสะดวกสบายได้ยากเต็มที ถ้าจะพิจารณาให้เกิดนิพพิทา ความเบื่อหน่าย อย่าไปเห็นแก่อาภิสสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านั้นมาเป็นเครื่องติเครื่องผูกพันอยู่ในโลกอันนี้ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนพุทธบริษัททั้งหลายก็เพื่อที่จะให้พุทธบริษัททั้งหลายตื่นตัวเห็นว่าภัยมันมีอยู่รอบด้าน เช่น อุทกภัย ภัยคือน้ำท่วมก็ปรากฏอยู่แล้ว มันก็นำความเสียหายมาให้แก่ประชาชน เอ้า! ทำนาไว้ นาไว้ น้ำท่วมข้าวก็ตาย เลี้ยงปลาไว้ในบ่อ น้ำท่วมนา น้ำท่วมมาปลาที่หนี ปลุกพืชต่างไว้ที่ลุ่ม น้ำท่วมก็ตาย ในบ้านเรือนที่ปลูกอยู่ในที่ต่ำ น้ำท่วมก็อยู่ไม่ได้ เตือนร้อนกันต้องอพยพหนีน้ำ นี่เรียกว่า "อุทกภัย" บางรายก็ปลูกบ้านอยู่ริมแม่น้ำ น้ำล้นฝั่งมาอย่างรุนแรง พัดเอาบ้านที่ไม่แข็งแรงให้พังไปเลย ข้าวของมวลใดก็ไม่มีเหลือ.. หมู่นี้.. ควรเอามาเป็นอารมณ์พิจารณาให้เห็นว่า ภัยดังกล่าวมานี้ มันมีประจำโลก พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงยกเอามาเปรียบเทียบทางธรรมว่า คนเราที่หลับใหลไม่รู้ตื่น ไม่ตื่นกลัวต่อภัยทั้งหลาย เหมือนคนนอนหลับนอนในกลางคืนแล้ว น้ำหลากมาพัดพาเอาบ้านเอาช่องเสียหายไป ตัวเองก็จมน้ำตาย อันนี้ฉันใดก็อย่างนั้นแหละ.. ผู้ใดปล่อยให้ความโลภ โกรธ หลง กิเลสต่าง ๆ ท่วมทันจิตใจแล้วใจก็มีตมนอนธการ ทำคุณงามความดีอะไรก็ไม่ได้ กิเลสมันบังคับไม่ให้ทำความดี ไม่ให้ฝึกตน กิเลสมันบังคับจิตใจให้ยึดให้คล่องอยู่ในขั้นที่ ๕ อันนี้ หรืออยู่ในโลกสงสารอันนี้ ก็เป็นไปตามอำนาจของกิเลสนั้น เช่นนี้ ผู้ที่ไม่พ้นจากทุกข์ได้เลย ตายแล้วจิตวิญญาณก็เร่ร่อนอยู่ในโลกอันนี้ ไม่ได้ทำบุญกุศลก็ไม่มีสิ่งอำนวยความสุขความสบาย ให้ละโลกนี้ไปแล้วก็ตกทุกข์ได้ยากลำบาก จะไปเกิดกับคน ก็ไปเกิดไม่ได้เพราะบุญน้อย

ดังนั้นพระบรมศาสดาจึงได้ทรงตักเตือนให้พุทธบริษัทมีสติสัมปชัญญะตื่นตัวว่า ภัยทั้งหลายมันมีอยู่ทั้งภายนอกภายในนอกจากอุทกภัยแล้วก็อัคคีภัย เตี้ยวไป ๆ มาหน้อยได้ข่าวว่าไฟไหม้.. มันไม่ใช่ ไหม้กระต๊อบกระแต้บธรรมดานะไหม้ตึกไหม้ลามสิบชั้นยี่สิบชั้นโน้น พังพินาศลงมาอย่างนี้.. คนก็ทำงานอยู่ก็ตาย ตึกมันพังลงทับเอา โจรภัย เอ้า.. วันดีคืนดีโจรได้จ้องมองเห็นบ้านไหนพอได้ปล้นมันก็ปล้นเอาขีตขึ้นก็ฆ่าเจ้าของซะ ตายแล้วค้นเอาทรัพย์สมบัติของผู้นั้นไป สงครามภัย เอ้า.. วันดีคืนดีก็นอนก็เกิดสงครามขึ้นมารบราฆ่าฟันกัน ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยก็พลอยมาตาย ตายด้วยลูกกระเบิดบ้าง ตายด้วยการอพยพหนีลูกกระสุน ตายนอนกลางดินกินกลางหญ้า โรคภัยเบียดเบียนเอา ตายอยู่กลางดินกลางหญ้า.. หมู่นี้.. นี่แหละเรียกว่า โจรภัย สงครามภัย มันมีแต่ภัยโลกสันนิหาว่าอันนี้ มันมีภัยภายในได้แก่ ความแก่ ความเจ็บ ความตาย อันนี้ก็เป็นภัยประจำอยู่กับชีวิตหลีกเลี่ยงไม่พ้นจริง ๆ แต่ภัยภายนอกนั้น บางคนอาจจะไม่ได้พบตลอดชีวิตก็ได้ ได้พบก็ไม่ได้พบมากก็มี ส่วนภัยภายในนี้ ไม่มีใครพ้นได้สักคนเดียวเลย จะเป็นคนชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นต่ำ อะไรก็เว้นไม่ได้เลย จำเป็นอยู่ยาวนานปีนานเดือนไป ร่างกาย

น้ำมันที่ทรุดโทรมลงเรื่อย ๆ ไป เมื่อร่างกายทรุดโทรมลง หมายความว่า ธาตุทั้ง ๔ มันอ่อนกำลังลง แล้วมันก็เป็นบ่อเกิดแห่งโรคร้ายไข้เจ็บนี้แหละ เช่น เมื่อความชราครอบงำเข้ามาแล้ว รับประทานอาหารเข้าไปไฟธาตุก็ย่อยไม่ค่อยดีเท่าไรนัก มันไฟธาตุมันอ่อนก็เกิดท้องอืดท้องเฟ้อขึ้นบ้าง บางคนก็ท้องผูกไม่ขับถ่ายสะดวก บัดนี้ก็ปล่อยให้มันท้องผูกอยู่นั้น อาหารเก่าก็ทำพิษ ให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บต่าง ๆ ขึ้นมา.. หมู่นี้.. ก็ลองพิจารณาดูว่า ความชราภาพนั้นะ มันเป็นอย่างนั้นแหละ.. เวลาที่ยังหนุ่มยังแน่นนะ มันก็แข็งแรงดี เพราะธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลมอะไรมันก็สมบูรณ์อยู่เต็มที่ เนื่องจากบุญกุศลที่ทำมาแต่ก่อนนั้นมันยังไม่หมด มันยังอุปถัมภ์บำรุงธาตุทั้ง ๔ อันนี้ให้มีกำลังเรียวแรงดีอยู่ ครั้นพอบุญเก่ามันพร่อย หรือลงไป ธาตุทั้ง ๔ ก็อ่อนแอลงเหมือนกันแหละ อะไรก็อ่อนแอลงหมด แต่ถ้าผู้ใดรู้จักบำรุงธาตุอันนี้ไว้ก็ยังชั่วหน่อย พอได้อยู่ดีไปได้สักหน่อยเท่านั้นแหละ แต่ถึงจะบำรุงให้ดีอย่างไรมันก็ไม่พึงหรอก แต่ว่ามันให้โอกาสได้บำเพ็ญกุศลคุณงามความดีไปได้อยู่ยาวนานพอสมควร ผู้ใดรู้จักรักษาร่างกายสังขารอันนี้ให้เป็นปกติอยู่ได้ ดังนั้นแหละทุกคนอย่าไปท้องผูก ต้องพยายามหาอาหารมาไว้รับประทาน ตอนรับประทานอาหารนี้ต้องรับประทานหัวรุ่งตั้งแต่ตี ๔ ไป ไฟธาตุมันย่อยอาหารหมดไปแล้ว ยานี้มันเพียงแต่ไปขับอาหารเก่าออกไปเท่านั้นเอง เมื่อลำไส้กระเพาะมันสะอาดแล้ว มันก็ไม่ใช่เกิดแห่งเชื้อโรคต่าง ๆ อย่างนี้นะ.. โรคร้ายทั้งหลาย สังเกตดูแล้วมันเกิดกับอาหารนี้แหละเป็นส่วนมากเลย บางคนก็ดื่มเหล้ามาก ๆ เข้าไป หรือว่าสูบบุหรี่มาก ๆ เข้า หรือสูบกัญชา ยาฝิ่น เฮโรอีน อะไรหมู่นี้.. มันล้วนแต่เป็นบ่อเกิดแห่งโรคร้ายทั้งนั้นเลย ไม่ใช่เป็นของดี

ดังนั้น เมื่อผู้ใดรูปร่างกายอันนี้มีคุณค่ามหาศาลต่อตัวเองมากมาย เพราะการได้เกิดมาเป็นมนุษย์แต่ละชาตินี้ยากนักยากหนา หรือเกิดมาแล้วจะมีวิริยะร่างกายสมบูรณ์อย่างนี้มันก็หายากเหมือนกัน เมื่อผู้ใดได้รูปร่างนี้สมบูรณ์อย่างนี้นะก็ ก็อย่าไปทำให้ร่างกายอันนี้วิบัติลงด้วยการบริโภคสิ่งที่ไม่ดีให้เกิดโรคร้ายอันร้ายแรงต่าง ๆ ดังกล่าวมานั้น ในอาหารบางอย่างก็เหมือนกันนะต้องเลือก อาหารอะไรมันแสดงกับโรคในกายตัวเองนะก็อย่าไปรับประทาน แม้จะอยากอย่างไรก็ไม่เอา เพราะมันให้แต่โทษไม่ได้ให้คุณต่อร่างกาย เช่นนี้ ผู้ใดตื่นตัวได้อย่างนี้ ปฏิบัติร่างกายให้ถูกต้องตามสุขอนามัยอย่างนี้นะแล้วก็จะมีอายุยืนไปพอสมควร ถ้าผู้ใดประมาทอย่างนี้นะแหละ บริโภคอาหารก็ไม่ระมัดระวัง และก็หาของเสพยาเสพติดของบริโภคของเสพยาเสพติด ดังกล่าวมานั้น จนติดงอมแงมแล้วก็ชีวิตของผู้นั้นไม่มีความหมายอะไรเลย แม้จะหาเงินหาทองสร้างเนื้อสร้างตัวอะไรก็ได้ไม่ได้เลย เพราะว่าคนเสพยาเสพติดดังกล่าวมานั้นแล้ว มันกำลังกายก็ลดน้อยถอยลง กำลังใจก็ไม่เข้มแข็ง เพราะว่าร่างกายมันซำรุดลงไป นี่แหละจิตใจก็ซำรุดลงไปด้วยกัน ธรรมดาปุถุชนมันเป็นอย่างนั้น ก็ของเสพยาเสพติดเหล่านั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า มันเป็นโทษในทางจิตใจ ใจซุ่นมัว ใจเศร้าหมอง เป็นอย่างนี้นะ พระองค์เจ้ารู้แจ้งแทงตลอดแล้วจึงได้ทรงบัญญัติห้ามไว้ เราผู้เป็นบริษัทของพระองค์นะ ก็ควรที่จะทำตามนะ ควรถ้ามีใจเด็ดเดี่ยวไม่รู้อำนาจแก่ตัณหา ดังกล่าวมานั้น แล้วก็พ้นทุกข์ตามพระศาสดาไปได้ ในที่สุดก็จะเป็นการปฏิบัติใกล้ต่อพระนิพพาน ผู้ใดเว้นจากความชั่วต่าง ๆ ดังว่านั้น เว้นจากโทษอื่น ๆ มาแล้ว ก็มาเว้นจากของเสพยาเสพติดให้โทษ ดังกล่าวมานี้ ชีวิตก็บริสุทธิ์สดใส ร่างกายก็ปราศจากโรคร้ายอันร้ายแรง ก็มีกำลังวังชาได้ประกอบความเพียรสำหรับผู้ที่ทำความเพียรทางจิตใจ ก็สามารถทำความเพียรได้ นั่งภาวนาได้นาน ทำการงานการกุศลอะไรก็ทำได้แข็งแรง เช่นอย่างว่า ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นแม่ครัวทำงานอยู่ในวัดวาอารามอย่างนี้นะ ถ้าร่างกาย

แข็งแรงดีมันก็มีกำลังทำได้ มันก็เป็นบุญกุศลอันมากมาย ถ้าผู้ใดไม่รู้จักรักษาสุขภาพอนามัยของตัวเองแล้ว แม้อายุยังอยู่ในวัยหนุ่มวัยกลางคน เช่นนี้ก็อ่อนแอท้อแท้ ไม่สามารถจะทำการงานอันเป็นบุญเป็นกุศลได้ก็มี อันหมั่นนี้แหละ..มันต้องให้เข้าใจ ให้ฉลาด พระพุทธเจ้าสอนให้มีความฉลาด อย่างว่านี้แหละ ฉลาดรู้จักรักษากาย รักษาวาจา รักษาจิตใจ ให้บริสุทธิ์จากบาปจากโทษต่าง ๆ แล้วก็ให้มีสุขภาพอนามัยดี เว้นเสียแต่กรรมเวรหนหลังมี มันตามสนองเอา อันนั้นแท้มันแก้ไม่ตก ก็ตามเรื่องมัน ถ้าผู้ใดมีกรรมมีเวรมาแต่ก่อน รู้ตัวแล้วก็อดกัณฑ์เอา อธิษฐานใจละเว้นไม่ทำชั่ว ๕ อย่างนั้นต่อไปอีก แล้วชาติต่อไปก็จะเป็นผู้มีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์ดี ผู้ใดไม่มีบาปติดตัวนะ..นั่นแหละ แต่สำหรับชาตินี้แล้วบาปกรรมตามสนองเอาแล้วไป ไม่ต้องเศร้าโศกเสียใจ ฝึกใจของตนให้ตั้งมั่นอยู่ในบุญในคุณให้ได้ พิจารณาให้เห็นว่า ภัยทั้งหลายมันเกิดจากมันมีเหตุมีปัจจัยมา ไม่ใช่ไม่มีเหตุไม่มีปัจจัย เออ..อัคริภัย อุทกภัย โจรภัยต่าง ๆ หมู่นี้..ถ้าบุคคลใดมีกรรมมีเวรมาแต่ชาติก่อนแล้ว มันก็ประสบภัยเหล่านี้ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ผู้ใดไม่มีเวรไม่มีมาแต่ก่อน บางทีก็พ้นจากภัยต่าง ๆ เหล่านั้นไปได้ มันต้องเรียนรู้ไปหมดเลยเป็นอย่างนั้น ภัยภายนอกนั้นแหละก็ไม่มียปัจจัย กรรมมีเวร กรรมชั่วเวรชั่วแต่ชาติก่อนที่ตนได้ทำมาบ้าง และบางทีก็อาจจะเกิดจากเหตุปัจจุบันนี้ก็ได้ ไม่ต้องอาศัยกรรมเวรแต่หนหลัง อันภัยธรรมชาตินี้มันไม่ว่าหละ คนมีกรรมมีเวรหรือไม่มีกรรมไม่มีเวรมันอาจได้ประสบเหมือนกันหมดเลย แต่ว่าภัยมันเกิดจากกรรมเวรจริง ๆ ก็คือทำให้ร่างกายชำรุดทรุดโทรมโรคภัยอันร้ายแรงเบียดเบียนรักษาอย่างไรก็ไม่หาย อันนี้แท้มันเว้นไม่ได้แน่นอนเลย ดังนั้น พระศาสดาจึงได้ทรงสอนให้เว้นจากกรรมเวร ดังกล่าวมาแล้วนั้น มันถึงจะมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป ถ้าหากว่าได้ท่องเที่ยวไปในสังสาร ก็ไปดี เกิดดี ตายดี เกิดมาแล้วก็ได้ทำบุญกุศลได้ทำความดีต่าง ๆ บุญกุศลมันพาไปสู่สถานที่พาไปเกิดในสถานที่ที่มีโอกาสจะได้ทำบุญกุศลต่าง ๆ ขึ้นชื่อว่าบุญแล้วนะ..เป็นอย่างนี้แหละ..มันยอมอำนวยความสะดวกสบายให้แก่ผู้สั่งสมบุญกุศลนั้น ๆ ไม่ใช่จะไปหาเกิดเอาได้ตามประสงค์เมื่อไรคนเรานะ..เมื่อเราทำบุญกุศลความดีชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดในชีวิตนี้ ในโลกนี้แล้ว ก็ไม่ต้องปรารถนาให้ไปเกิดที่ดีถึงสุขอะไรต่ออะไรหรอก เมื่อจิตใจมันสะอาดปราศจากบาปอกุศลแล้ว เมื่อตายลงไปจิตออกจากร่างนี้ไปแล้วบุญกุศลมันก็นำไปเองแหละ นำไปบังเกิดที่มีความสุขความสบายตามกำลังของบุญที่ตนกระทำแต่ในโลกนี้.. มันเป็นอย่างนั้น..เรื่องมันนะ..

ดังนั้นทุกคนควรพากันตื่นตัว เมื่อบุคคลตื่นตัวได้ละชั่วออกไปจาก กาย วาจา ใจ ให้หมดทำคุณงามความดีเข้าไปแล้ว ที่นี้เมื่อหมดอายุสังขารลงไปแล้ว ก็บุญใหม่ที่ทำนี้มันก็นำไปเกิดที่มีความสุขยิ่งกว่านี้ ที่ไม่มีโจรภัย อัคริภัย อุทกภัย สงครามภัย อะไรนะมันไม่มี อย่างเช่น สวรรค์ อย่างนี้ไม่มีนะ ไม่มีภัยเหล่านี้เลย..นั่นแหละ มีแต่ภระณะภัย เมื่อบุญกุศลหมดลงหรือว่าอายุในสวรรค์ชั้นนั้นหมดลง ดังนั้นมันก็ต้องได้เคลื่อนไปจากที่นั่น ดังนั้นมันหลีกเลี่ยงไม่พ้นอีกเหมือนกัน แต่ว่าก็ยังดีกว่าผู้มีกรรมมีเวรอยู่ในโลก อันนี้ เสวยแห่งกรรมเวรที่ตนทำมานี้มันแสนทุกข์แสนยากลำบากจริง ๆ นะ ควรพากันตื่นตัว มันก็ไม่ใช่อื่นไกลแหละโทษ ๕ ประการนะ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างนั้นแหละที่บุคคลล่วงเกินมาแต่ชาติก่อนโน้น เช่น ฆ่าสัตว์ ทรมานสัตว์ให้เจ็บให้ปวด ให้ออดน้ำ อดอาหารอะไรต่ออะไร ทุบตีแข่งหัก ขาหัก เสียองค์อะไรหมู่นี้..กรรมที่ทรมานสัตว์นั้นแหละ เท่าที่พระพุทธเจ้าทรงนำแสดงมานะนำมาให้ตกแต่งให้คนเราเกิดมาในโลกอันนี้มีอวัยวะร่างกายไม่สมบูรณ์อย่างนี้ เอ้า..กรรมที่ไปลักไปล่อลวงโกงเอาสมบัติของ

ผู้อื่นมาเป็นของตน มันก็ดลบันดาลให้เป็นคนมีทรัพย์สมบัติมาแล้วก็ถูกโจรเขามาจับปล้นเอา หรือไม่เช่นนั้นก็นักเลงตีมาหลอกหลวงให้หลงกลเขา เสียเงินเสียทองเป็นล้าน ๆ หมู่นี้.. มีผู้มีเมียมาย่างนี้ ถ้าไปแต่ชาติก่อนได้ไปทำชู้จากผัวจากเมียแล้วก็นั้นแหละกรรมนั้นแหละตามมา สนองเอา บางทีก็เมียก็วิ่งไปตามชายชู้ บางทีผัวก็ไปติดหญิงอื่น ทั้งให้เมียกับลูกน้อยอยู่บ้านโดยลำพัง อยู่ด้วยความอดอยาก ทุกข์ยาก นี่แหละโทษแห่งกาเมสุมิจฉาจาร อันนี้มันก็แน่นอนแล้ว บางคนเกิดมามีสิ้นไถ่สิ้น พุดรัว ๆ พุดไม่รู้เรื่อง อันนี้ก็เพราะโทษมุสาวาท บุคคลบางคนชอบพุดเท็จ คือ พุดไม่จริงนั้นแหละเพื่อที่จะให้คนผู้ฟังนั้นเข้าใจผิดจากความเป็นจริงไป บางทีก็พุดหลอกหลวงเอาเงินเอาทองเขาอะไรหมู่นี้แหละ.. หรือว่าตนได้ทำอย่างนั้นอย่างนี้แล้วตนได้ทำผิดทำไม่ได้อย่างนั้นอย่างนี้ เวลาเขาจับได้ มาถามปฏิเสธไม่ได้เอา ไม่ได้ลัก หรือเจ้าของบ้านตามทันก็ปฏิเสธว่าไม่ได้เอา แล้วก็โกหกเอาคือ ๆ ไปอย่างนั้น บางคนก็ไปเล่นชู้จากผัว เมื่อผัวจับได้ ผัวได้ถามก็ปฏิเสธว่าไม่ได้เล่น สาบถสาบานให้ผัวว่าอย่างโน้นอย่างนี้.. หมู่นี้ กรรมหมู่นี้แหละมันตามคนเรานะอย่างว่า บางคนก็ดื่มเหล้า เมาสุรา ก็ัญชา ยาฝิ่น เฮโรอีน เข้าไปแล้ว อันกรรมเวรดังกล่าวมานี้ต้องไปตกนรกก่อนนะ เมื่อพ้นจากนรกแล้วบาปกรรมยังไม่หมดมันก็ตามสนองเอาอีกอย่างนี้นะ ไม่ใช่จะทำบาปกรรมในชาตินี้ตายไปแล้วมาเกิดเป็นคนอีกมาเสวยบาปกรรมอันเป็นคนนี้ที่เดียวเลยไม่ใช่ซะ เอะ ต้องไปนรกก่อน พ้นจากนรกมาแล้ว ก็จึงมาเกิดเป็นคนบาป กรรมไม่หมดมันก็ตามติดตามมาให้ผลต่ออย่างนี้นะ จนได้รับทุกข์ทรมาน แต่ตอนไปตกนรกนั้นเมื่อมาเกิดเป็นคนแล้วระลึกชาติหนหลังไม่ได้เหมือนกับว่าตนไม่ได้ไปสู่นรกเลย เหตุอันคนเราจึงไม่เข็ดไม่หลาบนั้นเองแหละ เรื่องมันนะ ถ้าผู้ใดระลึกชาติหนหลังได้ก็คงจะเข็ดหลาบไป มันรู้เรื่องของตนว่าไปทนทุกข์ทรมานอยู่ในนรกอยู่ในเปรตอะไรหมู่นี้.. นานแสนนานอะไรหมู่นี้ก็เบื่อหน่าย มันอาจจะเว้นความชั่วเหล่านี้ได้ แต่คนส่วนมากมันระลึกชาติหนหลังไม่ได้ เหตุตั้งนั้นมันจึงไม่เบื่อหน่าย หากบางคนก็กรรมเวรมันหมดแล้วแต่ชาติก่อน ๆ โน้น บุญนำมาตกแต่งให้เกิดเป็นคน มามีอวัยวะร่างกายสมบูรณ์ดี ก็เลยนึกว่าตนนั้นไม่มีบาปมีกรรมอะไร นึกว่าตนนั้นมีความสุขมาก โรคภัยไข้เจ็บก็ไม่เบียดเบียน เงินทองข้าวของอะไรก็มีมาก เกียรติยศชื่อเสียงก็โด่งดัง มีคนนับหน้าถือตาได้เป็นใหญ่ในเศรษฐกิจบ้าง ได้เป็นใหญ่ในการเมืองบ้าง อะไรต่าง ๆ หมู่นี้ ก็ลืมตัวเลยนึกว่าตนไม่ได้ไปตกนรกมาแต่ก่อนระลึกไม่ได้ มันจึงไม่เบื่อหน่ายต่อความชั่ว บางคนมีเงินมีทองเท่าไรรั่ แทนที่จะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไม่เลย..ไม่รู้มันเมา เมาในลาภในยศนะ มีเงินมีทองเอ้า..ซื้อน้ำดื่มอันชั้นเยี่ยมมาดื่มกันเช่น เบียร์ เนาะ..อะไรต่ออะไร เหล้าราคาแพง ๆ เอามาดื่มกันสนุกสนาน นี่แหละความไม่เชื่อในพระบัญญัติสวรรค์ของพระพุทธเจ้า ความหลง ความเมา ความไม่ได้นึกถึงคำสอนของพระพุทธศาสนา แล้วมันก็เป็นไปตามอำนาจของกิเลส เลยไม่กลัวบาปกลัวกรรมอะไรเลย นี่เป็นอย่างนั้นแหละ คนเรานะ ผู้ใดตื่นตัวได้รู้สึกตัวได้เชื่อพระบัญญัติสวรรค์ของพระพุทธเจ้าว่า เมื่อทำความชั่วดังกล่าวมานั้นแล้วหากไม่ละไม่วางทำเรื่อยไปจนตลอดชีวิตลงไปแล้วอย่างนี้ ก็มีหวังได้ไปตกนรกแน่นอนเลย แต่ถ้าผู้ใดทำมาครั้ง ๆ กลาง ๆ แล้วรู้สึกตัวได้ไม่ได้ทำไปตลอดชีวิตไป อย่างนี้แล้วอธิษฐานใจละเว้นเสียแล้วทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอย่างนี้เมื่อทำบุญกุศลอบรมจิตให้สูงขึ้นไป

เป็นอย่างไรว่านี่พระศาสดาก็ไม่ทรงสอนให้ละบาปเลย พระองค์พิจารณาเห็นแล้วบาปที่เป็นลหุกรรมเป็นกรรมเบา บุคคลสามารถละได้ เหตุอันพระองค์ได้จึงสอนให้ละ คำว่าสอนให้ละ หมายความว่ามันได้ทำมาแล้ว ได้ทำบาปมาแล้วแต่ก่อนไม่ตื่นตัวไม่รู้ตัว เมื่อได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วตื่นตัว

ได้กลัวบาป บัดนี้แล้วก็เพียรพยายามละได้อยู่ พระองค์ก็ได้ตรัสไว้ เว้นเสียแต่อนันตริยกรรม กรรม ๕ อย่างนั้น เช่น ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนถึงยังไปโลहितให้ห้อยขึ้นไป ทำสงฆ์ให้แตกจากกัน เช่นนี้ละ กรรม ๕ อย่างนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว รู้ตัวแล้วทำความดีอย่างไรในชาตินี้เท่าใดก็พ้นไม่ได้เลย ตายแล้วก็ไปสู่อเวจีมหานรก เมื่อพ้นจากอเวจีมหานรกมาโน้นแหละ ถึงจะมาเสวยผลบุญที่ตนทำ ให้เข้าใจมันเป็นอย่างนี้ ดังนั้นทุกคนก็ให้พิจารณาดูให้มันเห็น เมื่อผู้ใดได้พิจารณาถึง พระพุทธเจ้าถึงพระคุณของพระองค์ความดีของพระองค์ที่กระทำมา พระองค์จะได้เป็นผู้พิเศษได้อย่างนั้นเพราะพระองค์ละบาปไม่ทำบาป ๕ ประการนี้ แล้วแถมก็ยังรักษาอุโบสถศีลตอนเป็นพระโพธิสัตว์ พระองค์ก็รักษาศีลอุโบสถ แม้แต่เป็นสัตว์เดรัจฉานพระองค์ก็รักษาศีลอุโบสถ ก็มีบางชาติเช่นชาติที่เป็นพญานาคชื่อว่าภูริทัตตะ ชาตินั้นก็ไต่เสด็จจากเมืองนาคขึ้นมาได้รักษาศีล ๘ อยู่พื้นชมพูทวีปที่เป็นที่อยู่ของมนุษย์นี้แหละเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นบุญบารมีของพระองค์จึงได้แก่กล้ามาโดยลำดับในที่สุดก็เต็มได้ ถ้าหากว่าพระองค์ได้ทำแต่บาป ๕ อย่างนี้ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างมาในทุกชาติทุกภพมาอย่างนี้ไม่ไหว ก็ไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าหรอก มีแต่จะไปเสวยวิบากกรรมอยู่ในนรกอบายภูมิต่างอย่างนั้นแหละ จะเอาโอกาสที่ไหนมาสร้างบารมี เหตุที่นี้ก็เพราะพระองค์พระองค์ละกรรมชั่ว ๕ ประการนั้นเสียแล้ว ดับขันธบรรล้วยุบัติต้องไปเกิดบนสวรรค์ บางชาติก็ไปเกิดนรกไปเกิดพรหมโลกชาติใดที่ออกบวชเป็นฤาษีบำเพ็ญกสิณฌานอยู่ในป่า ได้บรรลुकสิณฌานหมดอายุสังขารก็ไปเกิดพรหมโลก แต่ดูเหมือนจะมีน้อยหรือที่ไปเกิดพรหมโลกเพราะว่าพระโพธิสัตว์ทั้งหลายนั้น ถ้าไปเกิดในพรหมโลกแล้วอายุยืนยาวนานไม่ได้สร้างบารมี จึงให้ไปเกิดสวรรค์เป็นส่วนมากเลย ฉะนั้นหมดอายุบนสวรรค์แล้วก็ลงมาเกิดในโลกนี้ ก็มาสร้างบุญบารมีเพิ่มเติมลงไปเรื่อย ๆ มันเป็นอย่างนั้นแหละ และต้องนึกถึงพระพุทธเจ้าบ่อย ๆ ผู้ใดมันไม่นึกถึงประวัติความเป็นมาของพระพุทธเจ้าแล้ว นี่แหละเป็นเหตุที่ไม่ให้เชื่อคำสอนของพระองค์ แม้ปฏิญาณตนเป็นชาวพุทธนับถือพระพุทธศาสนาแต่อ่อนแอออกโน้นก็ตามนะ อันนับถือศาสนาก็อีกเรื่องหนึ่ง อันปฏิบัติตามคำสอนก็อีกเรื่องหนึ่ง นับถือเฉย ๆ เพียงแค่กราบไหว้เท่านั้น อันนี้ก็ได้อธิษฐานนับถือพระพุทธศาสนาเหมือนกัน แต่ว่าป้องกันบาปกรรมไม่ได้นับถือแค่นั้นนะ ต่อเมื่อได้ลงมือประพฤติปฏิบัติตามเชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าว่าพระองค์ตรัสว่า สิ่งนี้เป็นบาป เราต้องเชื่อว่าเป็นบาปจริง ๆ เลย แล้วก็พิจารณาให้เห็นด้วยปัญญาของตัวเองด้วย ไม่ใช่เพียงแต่เชื่อตามที่พระองค์เจ้าได้แสดงตามที่บัญญัติไว้เท่านั้น พิจารณาเห็นด้วยปัญญาของตนแล้วก็ อ้อ..ยกตัวอย่างเช่นว่า ทรงบัญญัติห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างนั้นนะ เมื่อพิจารณาโดยเหตุผลแล้วก็ว่าสัตว์ทั้งหลายเกิดมาก็ย่อมรักชีวิตของตนไม่อยากจะใครมาเบียดเบียนทำลายให้มันตายไปเองหมด หมดอายุก็ตายไปเอง ก็เป็นอย่างนี้หมดทุกประเภทเลย สัตว์ที่เกิดมาในโลกนี้ ทั้งมนุษย์ก็ดี ทั้งสัตว์เดรัจฉานก็ดี เป็นอย่างนี้ รักชีวิตของตัวเองหมดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว หากว่ามนุษย์ผู้ใดผู้หนึ่งไปจับสัตว์มาจะฆ่ามัน มันก็กลัวตาย แต่มันพูดไม่ได้ สัตว์ทั้งหลายนะ มีแต่มันตื่น การที่มันตื่นนั้นแหละเรียกว่ามันกลัวตายนะ มันไม่อยากจะตาย แต่มนุษย์มันไม่มีความเมตตา กรุณาเลย นึกอยากจะกินเนื้อของมันเท่านั้นเอง..เช่นนี้แหละ แล้วบัดนี้เมื่อเวลาหากว่าคนอื่นจะมาทุบมาตีตนละ ตนก็ยังกลัวตายเหมือนกันนี่ ตนก็ยังป้องกันตนเต็มที่เลย ถ้าหลีกเลี่ยงไม่พ้นแล้วแล้วจึงยอมตาย ถ้าหากว่าบุคคลนั้นมานึกถึงสัตว์อื่นแล้วก็มาเทียบกับตัวเองได้อย่างนี้แล้ว เป็นอันไม่ฆ่าสัตว์แน่นอนเลย มันเป็นอย่างนั้น โดยเหตุผลแล้วเป็นอย่างนี้แหละ แต่คนเรามันไม่ได้พิจารณาเทียบเข้ากับเรา

ใส่กัน มีแต่อาศัยแต่ความอยาก อาศัยแต่วิชา ความไม่รู้เหตุรู้ผลในพุทธบัญญัติต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ได้สนใจเลย เหตุตั้งนั้นมันจึงล่วงศีลนั้นไปได้ เมื่อล่วงศีลไปได้แล้วบาปกรรมที่ทำนั้นไม่ใช่มันให้ผลปั๊บปั๊บทันทีเลย มันไม่ให้ผลมาก่อน มันให้สบายสบายไปอย่างนั้นแหละ เพราะว่าบุญเก่าที่ทำมาแต่ก่อนนั้นยังให้ผลอยู่ บาปกรรมที่ทำมันจึงให้ผลไม่ได้ แต่เมื่อเวลาบุญเก่าที่ทำมาแต่ก่อนนั้นมันหมดลงเมื่อใดแล้ว ก็บาปที่ทำนั้นมันก็ได้โอกาสแล้ว พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าบาปกรรมอันนี้มันจะไปให้ผลเวลาจนจะตาย เมื่อบุญเก่ามันหมดลงไป บาปกรรมอันนี้มันก็จุดมาดวงจิตนี้ไปเกิดเป็นสัตว์นรกบ้าง เป็นเปรตบ้าง เป็นอสุรกายบ้าง เป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง ตามบาปตามที่ทำนั้นมากหรือน้อยหนักหรือเบา ก็เป็นอย่างนี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แจ้งแทงตลอดมา

ดังนั้น เราผู้เป็นชาวพุทธนี้ ควรที่จะเชื่อพระบัญญัติของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ ไม่ควรจะไปเชื่อตัดหาความอยากอันมีวิชาเป็นเพื่อน ชักจูงให้ไปทำบาปทำกรรมทำเวรใส่ตัวเอง แล้วตายแล้วไปได้รับทุกข์ทรมานอยู่ในโลกหน้าต่อไป ใ้ออย่างนี้มันก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำร้ายตัวเอง ไม่ปรารถนาดีต่อตัวเอง ไม่รักตัวเอง ไม่ต้องการอยากจะยกยอตัวเองให้พ้นจากทุกข์ต่าง ๆ เหล่านี้ น่าเสียดายจริง ๆ นะ การเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วนะ ควรพากันพิจารณาตรองให้ดี มันบุญกุศลมีมันจึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ขอให้คิดอย่างนี้ เมื่อบุญมาตกแต่งร่างกายนี้ให้แล้วเราต้องใช้กายวาจาอันนี้ บำเพ็ญบุญกุศลคุณงามความดีให้เป็นประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น เช่นนี้มันจึงค่อยเรียกว่าถูกต้อง จึงค่อยเหมาะสมความเกิดมาเป็นมนุษย์สมกับว่ามีบุญ ถ้าเราอาศัยบุญเก่าแล้วสร้างบุญใหม่เพิ่มเติมเข้าอย่างนี้ละ เหมือนอย่างบุคคลผู้มีทุนมีรอนก่อนหนึ่งแล้ว นี้ก็ลงทุนค้าทำการค้าขายนำกำไรมาเพิ่มของเก่าให้มากขึ้นโดยลำดับ ผู้มีปัญญาทำการค้าไป ไปแล้วก็ได้กำไรเพิ่มเติมมาเรื่อย ๆ ในที่สุดก็ได้เป็นเศรษฐีได้ อันนี้ฉันใดก็อย่างนั้นแหละ ผู้มีบุญมีกุศลเป็นทุนรอนมาแต่ชาติก่อนแล้วมาตกแต่งอัฐภาพร่างกายนี้ให้แล้ว หากรู้จักใช้กายวาจาทำกุศลคุณงามความดี รู้จักละเว้นจากกรรมอันชั่วดังกล่าวนั้นได้ ชีวิตของผู้นั้นก็ได้อีกว่าไม่เป็นหมัน เกิดมาแต่ละชาติก็ได้โอกาสสั่งสมบุญบารมีให้เต็มความสามารถเลยทีเดียวทีเดียวนะ เพราะมันไม่มีบาปมาสกัดกั้นทางเดินแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ดำเนินไปตามทางที่ไม่เป็นบาปเป็นโทษ เดินตามทางแห่งความสุข ความเจริญ อาศัยบุญเก่าที่มันหนุนส่งขอให้เข้าใจ อันบุญนี้จึงชื่อว่าเป็นมิตรเป็นสหายอันสนิทสนมใกล้ชิดจริง ๆ เลย ใกล้ชิดกว่ามิตร กว่าญาติ กว่าสหายภายนอกเป็นไหน ๆ เพราะว่ามีมิตรสหายภายนอกนั้นนะไม่ใช่ว่าจะได้คบกันอยู่ตลอดเวลา นาน ๆ จึงได้พบกันครั้งหนึ่ง นาน ๆ จึงได้ช่วยเหลือกันครั้งหนึ่ง บุญกุศลที่บุคคลกระทำให้เกิดให้มีจิตใจของตัวเองชาติก่อนแล้ว พอเกิดมาชาตินี้ บุญกุศลนั้นก็มาเตือนจิตให้ถึงนึกตัวเองได้ เช่นว่าแต่ชาติก่อนบุคคลได้ยินได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ผู้ใดทำกรรมอันใดก็ย่อมได้รับผลแห่งกรรมอันนั้น จำแล้วเอาไปคิดไปกรองจนละความชั่วได้ทำความดีให้เกิดมีในตน เมื่อตายจากชาตินั้นแล้วหากว่าได้โอกาสมาเป็นคนอื่นนี้แหละบุญกุศลอันนั้นจะเป็นอุปนิสัยปัจจัยติดตามมาตักเตือนจิตใจให้ระลึกถึงความแก่ ความเจ็บ ความตายได้ ระลึกถึงความพลัดพรากจากกันได้ ระลึกถึงบุญและบาป ผู้ใดทำบุญย่อมอำนวยผลให้เป็นสุขจริง ผู้ใดทำบาปย่อมอำนวยผลให้เป็นทุกข์จริง บุญเก่าที่มันมาเตือนใจให้เกิดความเชื่ออย่างนี้ เรื่องมันนะ

บุคคลที่ไม่ได้สดับตรับฟังคำสอนของพระพุทธเจ้ามาแต่ก่อน ไม่สนใจในบาปบุญคุณโทษ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ แม้ได้สนใจทำบุญทำทานมาตามประเพณีเท่านั้นเองนะ ที่จะน้อมเข้าคำสอนพระองค์พิจารณาให้เห็นบาปเห็นบุญจริง ๆ ไม่มีอย่างนี้ละ ผู้เช่นนั้นเกิดมาในชาตินี้มันก็ไม่สนใจในเรื่องบาปบุญคุณโทษอะไร ไม่สนใจที่จะฟังธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า อันสมกับที่ว่าผู้ใดทำกรรมอันใดก็ย่อมได้รับผลแห่งกรรมอันนั้นนะ มันเป็นความจริงแท้ ๆ แล้ว ผู้ได้สนใจในศีลธรรมมาแต่ชาติก่อน มันเป็นอุปนิสัยปัจจัยติดตามมา พอมาชาตินี้เมื่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์ได้พบพระพุทธศาสนา ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ตื่นตัวได้บุญเก่ามาสวมทับด้วย ทั้งบุญใหม่ที่ทำในปัจจุบันมาสวมทับเข้าไปอีก ก็ทำให้มีศรัทธาแรงกล้าขึ้นในอันที่จะปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป นี่มันมีเหตุปัจจัยอย่างนี้..คนเรานะ..จะนั้นทุกคนอย่าไปลืมนุญเก่าของตัวเอง อย่างผู้ที่ได้บวชในพุทธศาสนาอย่างนี้ก็เหมือนกันนะ แต่ชาติก่อนตนเองคงได้ยินดีในการบวช ถ้าไม่ได้บวชก็ดี ก็ได้เป็นเจ้าภาพบวชลูก บวชหลาน บวชญาติมิตรผู้มีศรัทธาทั้งหลาย นั่นความยินดีในการบวชอย่างนี้มันก็เป็นนิสัยปัจจัยติดตามมา เมื่อมาพบพระพุทธศาสนาในชาตินี้ก็ยินดีในการบวช ผู้ไม่ได้ยินดีในการบวชเรียนในพระพุทธศาสนา มาแต่ก่อน ไม่ได้เป็นเจ้าภาพในการบวชภาค บวชอะไรเลยอย่างนี้ ตัวเองก็ไม่ได้บวช เพียงแต่ยินดีในการทำบุญทำทานไปกับเพื่อนธรรมดาเถย ๆ พุดเช่นนั้นแล้วถึงเกิดมาในชาตินี้ก็ไม่มีจิตยินดีจะบวชเรียนนี้เลย ไม่มีความสามารถแล้ว เป็นอย่างนี้แหละ เหตุปัจจัยของชีวิต พิจารณาให้เข้าใจ เมื่อผู้ใดได้พิจารณาให้เข้าใจอย่างนี้แล้ว มันก็สามารถละบาปบำเพ็ญบุญได้ตั้งกล่าวมานั้นแหละ ชำระกายวาจาใจของตนให้สะอาดปราศจากบาปอกุศลต่างๆ เมื่อกายวาจาใจปราศจากบาปอกุศลต่างๆ แล้ว บุญกุศลอันนี้ยิ่งดลบันดาลให้ชอบบุญชอบกุศลยิ่ง ๆ ขึ้นไป ไม่มีถอยหลัง บุญกุศลอันนี้มันก็ดลบันดาลให้เบื่อง่ายในความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายอันนี้ ให้เบื่อง่ายในบาปกรรมความชั่วทั้งหลาย เห็นเขาทำความชั่วทั้งหลายก็ไม่พอใจ ไม่ชอบเลย นี่บุญกุศลมันดลบันดาลมันเป็นอย่างนั้น เห็นเขาทำกุศลคุณงามความดี ชอบใจปรารถนาที่จะทำบัดนี้ นั่นแหละ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าบุคคลคบคนเช่นใดก็เป็นเช่นนั้น ตั้งแต่ก่อนเคยคบนักปราชญ์บัณฑิตมา เคยได้ทำบุญกุศลคุณงามความดีกับนักปราชญ์ นักปราชญ์ท่านก็ชักจูงแนะนำอย่างนี้ มันก็เป็นอุปนิสัยปัจจัยติดมา บุญกุศลก็ส่งให้มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาแล้วก็ให้ไปบันดาลให้ไปพบนักปราชญ์บัณฑิต ให้ยินดีเลื่อมใสในนักปราชญ์บัณฑิตนั้น เบื่อง่ายต่อคนพาล บัดนี้ นี่แหละอนุภาพของบุญกุศลขอให้เข้าใจกัน ไม่ใช่ไม่มีเหตุผลนะการทำบุญทำกุศลมีเหตุผลตั้งกล่าวมานี้ ถ้าจะพรรณนาไปมันก็มีมากมายคุณค่าแห่งบุญแห่งกุศลความดีนี้แหละ

ดังนั้น ก็ขอให้พาเข้าใจไว้ว่า บุคคลจะพ้นทุกข์ไปได้ในขั้นใด ๆ ก็อาศัยบุญกุศลนี้ทั้งนั้นเลย จะถึงปริณิพานก็เพราะทำบุญกุศลให้เต็มบริบูรณ์ เมื่อสั่งสมบุญกุศลให้เต็มบริบูรณ์แล้ว ส่วนมากก็บุญกุศลดลบันดาลให้ออกบวชในตำราท่านกล่าวไว้ ดังพระสาวกของพระพุทธเจ้า ในครั้งพุทธกาลท่านผู้มีบารมีอันแก่กล้าเต็มมาแล้ว พอได้ฟังธรรมคำสอนของพระพุทธองค์จบลงเท่านั้นแหละ บางท่านก็สำเร็จอรหันต์เลยแต่ยังไม่ได้ออกบวช แต่บางท่านบางเหล่าก็ยังไม่สำเร็จแต่มีศรัทธาบวชอย่างแรงกล้าอย่างนี้แหละ ก็ขอบวชกับพระศาสดาเลย เหมือนอย่างพระรัฐบาล ชื่อรัฐบาลนะเป็นลูกเศรษฐีพอได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่าการที่บุคคลจะพ้นทุกข์ไปได้นั้นก็ต้องอาศัยการบวชจะพ้นทุกข์ไปโดยจริงจิ่งแล้ว อย่างนี้ ผู้ครองเรือนนี้ย่อมมีจิตห่วงใยอาลัย กิจการงานต่าง ๆ ไม่มีโอกาสที่จะชำระจิตใจให้

บริสุทธิ์จากกิเลสได้ ท่านได้ฟังอย่างนี้แล้วท่านก็ โอ้.. เป็นความจริงเลยมีทรัพย์สมบัติมากเท่าใดก็ยิ่งเป็นทุกข์หลายเท่านั้น ตายแล้วก็เอาติดตัวไปไม่ได้เลย อย่างนี้ เอ้า..อย่าเลยเราจะขอบวชกับพระศาสดาซะเลย ขอบวชกับพระองค์ พระองค์ก็รับสั่งให้ไปลาบิดามารดาซะก่อน ท่านก็ไปลาบิดามารดา บิดามารดาไม่อนุญาตที่แรก เมื่อไม่อนุญาตท่านก็อดข้าวไม่ยอมทานข้าวเลย ถ้าไม่อนุญาตก็ให้ตายไปเลย โน้นเลย ท่านผู้มีบุญบารมีแก่กล้าก็ใจเด็ดใจเดี่ยว พ่อแม่กลัวลูกจะตายก็เลยต้องอนุญาตให้ไปบวชได้ ท่านก็รับประทานอาหารมีกำลังดีแล้วก็หาเครื่องบริวาร เสร็จแล้วก็ไปบวชกับพระศาสดา พระองค์ก็บวชให้ บวชให้แล้ว ท่านก็บำเพ็ญเพียรไปไม่นานก็ได้สำเร็จจรหันต์ และก็สำเร็จจรหันต์ก็ได้มาโปรดมารดาบิดาให้มีศรัทธาเลื่อมใสในพุทธศาสนาทั้งอดีตภพชาติด้วยหมูนี่ อันนี้ประวัติของพระรัฐบาลก็พอเอาเป็นตัวอย่างได้สำหรับคนมั่งมีศรีสุขมีเงินมีทองมาก ๆ ผู้มีบุญบารมีแก่กล้ามันก็สมควรจะพิจารณาให้รู้ให้เห็นตามความเป็นจริงอย่างที่ว่านี้แหละ แล้วก็ควรจะถอนตัวออกไปแสวงหา นิรามิตรสุข สุขที่ไม่ต้องอิงอาศัยอามิสคือสิ่งของ อันนี้เป็นสุขอันบริสุทธิ์สุดใจจริง ๆ ไม่อิงไม่อาศัยรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสต่าง ๆ และอาศัยความบริสุทธิ์เท่านั้นเอง การชำระอาสวะกิเลสให้หมดสิ้นไปจากจิตดวงนี้ จิตดวงนี้ก็พึ่งตนเองได้ หมายความว่าอย่างนั้น ไม่ไปพึ่งรูป ร่างกายที่เคยเกิด เคยแก่เจ็บตายมาแต่ก่อนไม่เอาแล้ว มันไม่เที่ยงไม่ยั่งยืนอะไรเลยรูปกายธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เงินทองข้าวของอะไรต่ออะไร ล้วนแต่เป็นของให้มีความสุขชั่วคราวเท่านั้น ไม่ได้อำนวยความสะดวกให้ยั่งยืนอะไรเลย ให้พิจารณาเห็นอันนี้คนมีบุญมากแล้วต้องการความสุขอันเป็นแก่นสาร เหนืออื่นจึงได้ลามารดาบิดาออกบวช พวกเราได้ชื่อว่ามีบุญที่ได้มาบวชในพุทธศาสนา นี่ ดังนั้น บุญอันนี้มันก็ยังเป็นโลกียอยู่ หากว่าเราไม่พยายามสั่งสมบุญนั้นให้มากขึ้นไปกว่านี้มันจะสู้อ่านาจากกิเลสไม่ได้ ผู้บวชเข้ามาแล้วสึกออกไปก็เพราะมันสู้อ่านาจากกิเลสไม่ได้นั่นเอง เรื่องมันนะ

ดังนั้นควรพากันบำเพ็ญสมาธิปัญญาให้เจริญแก่กล้าขึ้น สำรวมในศีลให้บริสุทธิ์เข้าไป ไม่ท้อไม่ถอยแล้วบุญกุศลมากขึ้นโดยลำดับ เมื่อบุญกุศลมากขึ้นแล้วมันก็สู้อ่านาจากกิเลสได้บัดนี้ กิเลสก็ครอบงำจิตไม่ได้มันเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นเหตุห้สดี บำเพ็ญบุญกุศลมาก ๆ เข้าไปแล้ว มันก็เป็นเหตุให้เปื้อนหายในบาปในโทษไม่ทำบาปแล้ว ไม่ทำบาปเพราะปากเพราะท้องไม่ทำบาปเพราะลาภยศสรรเสริญเยินยอต่าง ๆ ไม่เอา จะพยายามชำระตนให้บริสุทธิ์จากบาปจากโทษให้ได้ แล้วตนจะได้ประสบความสุขอันเป็นแก่นสารที่ท่านเรียกว่านิรามิตรสุขคือสุขปราศจากเหยื่อล่อให้ติดอยู่ในทุกข์ดังแสดงมา

ถอดเทปโดย

คณะนักเรียนโรงเรียนท่าบ่อ อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย

สนับสนุนโดย

พระวีระชาติ ธมฺมรตโน

เรียบเรียงโดย

คุณพงศ์พิพัฒน์ ดำรงวัฒนกุล

